

Comeback

Daar stond ik dan, met tranen in mijn ogen. Uit de luidsprekers schalde een trompet, en ik voelde hoe mijn lippen meebewogen op het ritme van de Brabançonne. Maar mijn gedachten waren elders. Het enige waar ik aan kon denken, was een feestje waar ik vijfeneenhalve maand eerder was binnengestuikt. Op 14 januari 2006, de dag dat mijn schorsing eindelijk geschiedenis werd.

Het zou een intiem feestje worden, had Bart Versluys me een hele tijd beloofd. Gewoon, een dineetje onder vrienden. Ik had al lekkerbekkerig gedroomd van een etentje in het Hof van Cleve, het driesterrenrestaurant waar ik nu al zolang eens naar binnen wilde. Maar weken voor het feestje had ik er al lucht van gekregen. Ik voelde: hier is iets niet pluis. Maar ik durfde niet goed te vragen wát. Bart was me die zaterdag thuis komen oppikken. Hij sjarde me een blinddoek om, duwde me in de wagen en reed vervolgens wel drie kwartier rond. Om me vervolgens in een galmende zaal naar binnen te duwen. Hij duwde me een trapje op, en nauwelijks enkele seconden later staarde ik in een overvolle zaal van waaruit wel vijfhonderd mensen me verwachtingsvol stonden aan te staren. Ik hapte naar adem, ik pinkte een traan weg, en ik kon alleen maar stotteren: ‘Mensen, bedankt.’

Ik heb het altijd vreselijk ontroerend gevonden hoe de supporters altijd als één blok achter me zijn blijven staan. Ik herinner me nog als gisteren die sportavond in Ingelmunster, waar ik mijn *comeback* voor het eerst *en plein public* heb aangekondigd, voor een zaal met wel 300 mensen. ‘Begin je nu weer, of begin je niet meer?’ luidde de openingsvraag. ‘Ik ga weer koersen,’ antwoordde ik aarzelend. Waarop er prompt een staande ovatie losbarstte in de hele zaal. Ik kreeg er zowaar

een krop van in de keel.

Vanaf dat ogenblik leek de tijd zich in een slakkentempo voort te slepen. En terzelfdertijd ging het allemaal veel te snel. Begin december, daar in Ingelmunster, wist ik nog niet eens op welke fiets ik het nieuwe seizoen zou beginnen. En van mijn conditie was ik helemaal niet te spreken. Ik stond nergens, vond ik. Zelfs Johan Museeuw, die me fluïtend verzekerde dat ik de voorbije maanden een enorme stap vooruit gezet had, kon me niet van het tegendeel overtuigen. De enige stap die ik me kon inbeelden, was een mentale stap: voor het eerst sinds maanden twijfelde ik niet meer óf ik nog wel zou beginnen koersen.

Enkele weken voor de jaarwisseling had ik een plaatsje gekregen in de ploeg van sportdirecteur Gérard Bulens. Mijn seizoen was ver van huis begonnen, in Maleisië. Ik was daar blij om geweest: zo was er geen gedoe om mijn kop, en liepen er geen zeventwintig cameraploegen mij te volgen. Door het overladen voorjaarsprogramma was ik nog bijna mijn eerste mountainbikewedstrijd misgelopen: de Strandrace in Oostduinkerke. Sinds het idee voor een tweede carrière was beginnen rijpen, speelde die datum in mijn hoofd. Ik had hem al *geplugd* bij een paar vrienden, en er was een hele rist weddenschappen uit voortgekomen. Waardoor mijn overwinning me zes magnumflessen champagne had opgeleverd.

In de eerste maanden van 2006 was ik van de ene stage naar de andere voorjaarswedstrijd op de weg gesleurd. Ik reed Dwars door Vlaanderen, de E3-Prijs, de Brabantse Pijl, de Ronde van Vlaanderen en Gent-Wevelgem, waar ik op een haar na de beslissende ontsnapping miste. Door mijn campagne op de weg heb ik er zelfs de allereerste Wereldbeker op de mountainbike bij ingeschoten – de race op het zonovergoten Caraïbeneiland Curaçao, in de Nederlandse Antillen. Maar ik wilde mijn voorbereiding niet afbreken; daarvoor had ik teveel goede herinneringen overgehouden aan 2002, het laatste jaar waarin ik met Gérard Bulens had samengewerkt.

Niet dat het een makkelijke beslissing was om Curaçao van mijn kalender te schrappen. Net toen ik de knoop moest doorhakken, had Bart Brentjens me gebeld, de superbiker en gewezen olympisch kampioen, maar vooral een ex-ploegmaat en vriend. Bart organiseert al enige tijd *clinics* op het Caraïbeneiland, en het gesprek veranderde al snel in een promopraatje over de schitterende *trails* van Curaçao. ‘Honderden kilometers sublieme *single tracks*,’ pochte Bart. ‘En Leo Van Vliet,

de organisator van de Amstel Curaçao Race op de weg, heeft er voor deze wereldbeker de mooiste uitgekozen.’ Ik slikte even naar adem – ik voelde hoe het haar op mijn armen zich onverhoeds oprichtte. Plots besepte ik: mijn wederoptreden aan de top van het mountainbiken komt echt met rasse schreden dichterbij. En toch heb ik vriendelijk bedankt, hoe aantrekkelijk ik Barts voorstel ook vond klinken. Ik vond dat ik Bulens niet voor het blok kon zetten: hij had me op eenvoudige vraag een plaats in zijn ploeg gegund, ik kon hem niet in de kou laten staan aan de vooravond van de belangrijkste koersen van het jaar. Bovendien, en dat was waarschijnlijk nóg belangrijker, voelde ik me fysiek nog mentaal klaar om me al in het Wereldbeker geweld te storten. ‘Eén wedstrijdje kan ik trouwens wel missen,’ bedacht ik. ‘Ik heb voorlopig nog niet de ambitie om mee te dingen naar de eindoverwinning in de Wereldbeker.’

Er was ook een praktisch probleem. Mijn fiets. Na lang treuzelen had Specialized in december definitief afgehaakt, en ik was een beetje in paniek geschoten. Ook met een paar andere fietsenfabrikanten waren de onderhandelingen afgesprongen. Toen ik uiteindelijk een contract voor drie jaar tekende met Colnago, de fietsensponsor van Landbouwkrediet, had het iets van een noodoplossing. Colnago is een groot merk – Gianni Motta, Eddy Merckx, Didi Thurau, Jan Raas, Freddy Maertens en Maurizio Fondriest hebben ooit op de fietsen gereden. Maar de fabrikant is gespecialiseerd in koersfietsen, niet in mountainbikes. Colnago heeft de technologie en de *knowhow* in huis om sterke mountainbikes te bouwen, maar hun enige model, de *Ibex* is niet ontworpen voor de topcompetities. Dus moesten de ingenieurs echt op mijn maat een nieuw model tekenen met de carbonlegering die ze normaal voor hun bekendste koersfiets gebruiken. Leuk, maar ook een beetje wennen, voor hen en voor mij. Door al het gesleutel en het over-en-weer-gemail had de levering van mijn gitzwarte *bike* vertraging opgelopen. Was hij té laat, eigenlijk, om er meteen al mee naar Curaçao te reizen. Ik had er een merkwaardig dubbel gevoel over. Een beetje teleurstelling, maar ook opluchting. Ik had namelijk besloten dat ik mijn wederoptreden op topniveau op bekend terrein wilde vieren.

De tweede Wereldbekerkoers, in Casa de Campo, was daar uitermate geschikt voor. Casa de Campo is het prostitutiepark van Madrid, waar je op training moet uitkijken dat je niet uitglijdt over een condoom en waar je supersonisch snel moet doorfietsen om te vermijden

dat de hoeren in je billen konden krijgen. Maar het parcours van de Wereldbeker loopt wel over allemaal korte en steile hellingen, die elkaar opvolgen in een razendsnel tempo. Het is pure interval, en het zit de beste Filip Meirhaeghe als gegoten. Bovendien had ik een mentale voorsprong op al mijn tegenstanders: in 2004, een paar maanden voor mijn positieve epotest, had ik de wedstrijd met de vingers in de neusgaten gewonnen. In de wereldkampioentruï. De dag voor de wedstrijd was ik ook met sprekend gemak door de kwalificaties geraakt. Helaas werd ik tijdens de wedstrijd op 14 mei 2006 meteen al met mijn beperkingen geconfronteerd. Het was die dag broeierig heet in Madrid, en er stond verschrikkelijk veel volk naar de wedstrijd te kijken. Maar ik geraakte niet in mijn ritme, en zag de ene na de andere renner voorbij stuiven. Om depressief van te worden. Toen ik over de aankomstlijn tsjokte, zag ik Dominique in mijn richting lopen. Ik baalde, want hij lachte. ‘Je hebt uitgereden, Filip,’ zei hij laconiek. ‘Dat is in het licht van de voorbije weken al een hele prestatie.’

De weken vóór Madrid had ik getraind als een bezetene. Piramides, 30-30’s, intervallen, loodzware Compex-trainingen: het was de enige manier om weer naar mijn niveau van 2003 te groeien. Bijna dagelijks had ik vol weemoed teruggedacht aan de dagen waarin ik geschorst was, en ’s middags lekker uit eten kon. Waarin ik op feestjes verscheen, of soms urenlang bij vrienden op de bank kon zitten praten. Ik moest zelfs met heimwee terugdenken aan die vele uren met Bart Versluys en Johan Museeuw, toen trainen nog ontspannen was. Museeuw had me voor het eerst gebeld in het voorjaar van 2005. ‘Jij moet opnieuw beginnen,’ zei hij. ‘Jij mag jouw talent niet verloren laten gaan.’ Hij klonk behoorlijk categoriek. Maar ik heb toch lang getwijfeld. Wekenlang, neen, maandenlang had ik mijn fiets niet aangeraakt, en ik wist dat Johan nog meerdere keren per week op zijn fiets zat. En nu ook nog uit het wiel gereden worden, dat kon er echt niet meer bij. Gelukkig kan Museeuw behoorlijk overtuigend zijn, en heeft hij me weer het plezier van het fietsen bijgebracht.

Bij Dominiques loodzware trainingsschema’s is plezier soms ver te zoeken. Drie, vier uur per dag tegen een bergflank dokkeren met een hartslag van 160 of meer. Zware intervallen bergop. Explosieve sprints tegen de overslagpols, die het krachtenarsenaal helemaal leegzuigen. En die ook nog de *moral* breken. Maar al die tijd was ik me van één ding meer dan ooit bewust: dit was weer zo’n test, om te zien hoe

zwaar mijn lichaam onder de schorsing had geleden. Twee dagen na Madrid voelde ik me alweer sterker worden, alsof mijn lichaam daar in Spanje de batterijen weer had opgeladen. Toen ik op woensdagmiddag voor het eerst op de Wereldbekeromloop in Spa ging trainen, voelde ik me plots duizend man sterk. Roel Paulissen floot bewonderend tussen zijn tanden, toen hij die dag een paar rondjes met me meedraaide. ‘Als ik jou zo bezig zie, begin ik er sterk aan te denken om er ook een jaartje tussenuit te knijpen,’ grapte hij.

Ik denk dat hij vier dagen later blij was dat hij niet in mijn schoenen stond. Ik voelde dat de benen beter waren dan in Madrid, maar ik werd ook elke keer opnieuw met mijn neus op de feiten gedrukt. Wanneer Roel demarreerde, of Christoph Sauser ging, of Julien Absalon ging op de trappers staan, dan kon ik in het beste geval nèt volgen. En elke keer als mijn vriend Juan Antonio Hermida demarreerde, moest ik passen. Toch amuseerde ik me als een klein kind. Langs het parcours stonden wel twintigduizend toeschouwers de ziel uit hun lijf te schreeuwen. Voor mij. De Wereldbeker in Houffalize was niet meer, maar tijdens mijn afwezigheid bleek Spa die rol met brio te hebben overgenomen. En nu reed ik hier voor een plaats in de top-tien – iets wat ik aan de vooravond van het seizoen in mijn stoutste dromen niet had durven verhoppen. Ik vond het schitterend.

Pas drie dagen na de euforie besefte ik hoe diep ik in Spa in mijn reserves was gegaan. Een week later, in de Schotse Highlands, loste ik volledig de rol in de Wereldbeker in Fort William. Ik voelde me loom, afgepeigerd, moegestreden. Ik kon de concurrentie onmogelijk volgen, en als de eerste de beste lomperik plofte ik met mijn voorwiel op een uitstekende steen, op een halve ronde van de materiaalpost. Gevolg: wiel kapot, en Meirhaeghe uit koers. Bart Versluys moet meteen besef hebben welke desastreuze gevolgen er na dit debacle dreigden. ‘Trek het je niet aan,’ suste hij in mijn mobiele telefoon, nauwelijks enkele minuten nadat David had ingehaakt. Maar ik wilde het niet laten rusten. Onmiddellijk na de miskleun in Fort William besloot ik mijn Amerikaanse stage met een week te vervroegen. David, Dominique en ik reisden meteen naar Breckenridge, ginds hoog in de Rocky Mountains waar ik tien maanden eerder de kiemen voor mijn comeback had gelegd. Toen had ik er elke dag een uur of drie gefietst met een paar Amerikaanse vrienden, meestal tegen een gezapig tempo, met volle teugen genietend van de weidse landschappen, de schitterende berg-

dorpjes, de heldere lucht. Nu ging het de hele tijd keihard, op het absurde af.

Het was ginds in het zicht van die adembenemende rotspartijen dat Dominique me voor het eerst een foto onder mijn neus schoof. Het leek wel een maanlandschap vol gedoofde, nog nasmeulende vulkanen. ‘Rotuora,’ zei Dominique. Een van mijn Amerikaanse vrienden knikte. ‘Schitterende streek,’ zei hij. En hij vertelde over de geisers vol stomend water die er zomaar uit de grond spuiten. Over bizar geurende poelen vol kokende bubbels. Over geothermische zwembaden in een kaleidoscoop van kleuren. En over de eretitel die de stad met zoveel trots schijnt te dragen: ‘de hoofdstad van het mountainbiken van Nieuw-Zeeland.’ Dominique moet de lichtjes in mijn ogen hebben gelezen. ‘Als het zo zit,’ fluisterde hij me even later op de hotelkamer toe, ‘dan maken we van Rotuora het absolute hoofddoel van jouw seizoen.’

Het was makkelijker gezegd dan gedaan. Eerst moesten we nog de vijfde manche van de Wereldbeker rijden. Op 25 juni in Mont-Sainte-Anne. De symboliek was enorm. 25 juni, dat was de dag waarop de controleurs van Wada mij dat positieve plasje hadden ontfutselfd. Ook al op Mont-Sainte-Anne, dat stadje dat zo’n indruk op me heeft gemaakt. Dat zoveel voor me heeft betekend, een hele carrière lang. Toen ik aan de start kwam, was ik bloednerveus. Zenuwachtiger, wellicht, dan ik in mijn hele leven ben geweest. Maar het lijkt wel alsof de goden al die tijd met me hebben meegeleefd, want net vóór de start dreef er een donkere wolk over het parcours, en nauwelijks een kwartier later was het aan het stortregenen. Alsof iemand daarboven vond dat ik mijn overwinning in 2004 toch een beetje ten onrechte was kwijtgespeeld. Ik gleeed langs mijn concurrenten naar de kop van de wedstrijd, en begon aan de slotronde met een minuut voorsprong op de nummer twee. Onder het spandoek huilde ik tranen met tuiten. Er viel ook een ongehooflijke last van me af: ik was van heel ver teruggekeerd, maar nu voelde ik me weer helemaal de oude. En die elfde Wereldbeker, die ze mij in 2004 hadden afgepakt, stond eindelijk weer op mijn palmares.

Toen ik bijna anderhalve maand later naar Nieuw-Zeeland afreisde, kon mijn seizoen allang niet meer stuk. Maar ik had de trip met de nationale ploeg voor geen geld ter wereld willen missen. Onder meer omdat ik voor het eerst samen met Sven Nys naar een kampioenschap kon. Maar toch vooral omwille van de reis naar Nieuw-Zeeland, waar het eerste Oceanische WK mountainbike werd gehouden in tien jaar –

in het vorige, in het Australische Cairns, was ik zeventiende geworden.

Van bij de eerste verkenning van de WK-omloop in Rotuora kon ik zien dat mijn Amerikaanse vrienden niet hadden gelogen. Het mountainbikeparcours bovenop op de Ngongotahaberg hoort bij de fietsparcoursen van het Whakarewarewawoud en het ligt niet meer dan een kwartiertje buiten de stad. Het is een opeenvolging van snel golvende *single tracks* langs de pijnbomen, het Californische roodhout en de majestueuze eucalyptussen. En het zit vol spectaculaire vergezichten over de meren rond Rotuora – het Okarekameer, het Tarawerameer, het Tikitapumeer en het Rotokakahimeer. Het leek wel alsof de natuur de paden speciaal voor de mountainbikers uit het landschap had gehouwen – zo uitdagend meanderden de *single tracks* op harde ondergrond tussen de bomen van het wilde woud. Van pure opwinding voelde ik mijn hart in mijn keel bonken, al was ik ook een beetje weemoedig. Want ik wist: de beste Filip Meirhaeghe zou hier aanspraak hebben gemaakt op de wereldtitel.

Maar ik besepte ook dat ik misschien nog niet de beste Filip Meirhaeghe was, en mijn traditionele slechte start maakte het mij er niet makkelijker op. Ik moest een halve wedstrijd achtervolgen; het laatste uur wedstrijd was al bezig toen ik eindelijk bij de eerste tien terechtkwam. Maar op bepaalde stukken zag ik de drie koplopers voor me rijden, en dat gaf me tonnen moed. Ik schakelde een tandje hoger en perste er in de voorlaatste ronde nog eens alles uit. Absalon en Sauser aarzelden, en we maakten ons samen op voor een langgerekte sprint. Ik draaide de film van de aankomst in mijn hoofd. Zou ik nog één keer demarreren, met het risico dat ik mijn motor zou opblazen? Kon ik mijn koers maar beter op Sauser afstemmen? Of speculeerde ik, misschien een tikkeltje overmoedig, uitsluitend op mijn spurt?

Ik voelde mijn hersenen nog spinnen, terwijl ik achter me de tonen van de Brabançonne langzaam hoorde uitsterven. Welke mogelijkheid ik nu weer precies gekozen had, kon ik me even niet herinneren. Maar toen een man in maatpak een gouden medaille rond mijn nek hing, wist ik dat het de juiste was. Filip Meirhaeghe was lang uit het beeld verdwenen, maar nu weer helemaal terug van weggeweest.